

POSELSTVÍ PAPEŽE FRANTIŠKA K LI. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ

11. května 2014 – 4. neděle velikonoční

Povolání jako svědectví o pravdě

Draží bratři a sestry,

1. Evangelium hovoří o tom, že „Ježíš pak obcházel všechna města i vesnice... Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň“ (Mt 9,35-38). Tato slova nás překvapují, protože všichni víme, že je třeba nejprve orat, zasívat a pěstovat, abychom potom ve vhodném čase mohli sklízet hojnou úrodu. Ježíš však prohlašuje, že „žeň je hojná“. Kdo tedy pracoval, aby se dosáhlo takového výsledku? Odpověď je jedna jediná: Bůh. Polem, o němž Ježíš hovoří, je zjevně lidstvo, jsme jím my. Účinným konáním, které zapříčinilo „hojné plody“, je Boží milost a společenství s ním (srov. Jan 15,5). Modlitba, kterou Ježíš vyžaduje od církve, se týká prosby o větší počet těch, kdo jsou ve službě království. Svatý Pavel, jenž byl jedním z „Božích spolupracovníků“, se neúnavně nasazoval pro věc evangelia a církve. Věděl přitom a osobně zakusil, jak je spasitelská vůle Boží tajemná a že původem každého povolání je působení milosti. Korintským křesťanům Apoštol připomíná: „Vy jste Boží pole“ (1 Kor 3,9). Proto z našeho srdce vychází především údiv nad hojnou úrodou, kterou může poskytovat pouze Bůh, a pak vděčnost za lásku, jež nás stále předchází, a nekonečná úcta k dílu, které on vykonal a které vyžaduje náš svobodný souhlas, abychom pracovali s ním a pro něho.

2. Tolikrát jsme se modlili žalmistovými slovy: „On nás učinil a my mu náležíme, jsme jeho lid a stádece jeho pastvy“ (Žalm 100,3) anebo: „Hospodin si vyvolil Jakuba. Izraele za svůj majetek“ (Žalm 135,4). My jsme Božím „majetkem“ nikoli ve smyslu vlastnictví, které zotročuje, ale jako silné pouto, které nás sjednocuje s Bohem a mezi námi na základě paktu smlouvy, jež potrvá stále, neboť „jeho milosrdenství trvá navěky“ (Žalm 136). Např. v historii povolání proroka Jeremiáše Bůh připomíná, že on bdí stále nad každým, aby se v nás uskutečnilo jeho Slovo. Bere si za příklad větev mandlovníku, která rozkvete nejdříve ze všech a ohlašuje znovuzrození života na jaře (srov. Jer 1,11-12). Všechno pochází od něho a je jeho darem: svět, život, smrt, přítomnost, budoucnost, ale – jak ujišťuje Apoštol – „vy patříte Kristu a Kristus Bohu (1 Kor 3,23). Tím se vysvětluje způsob, jímž patříme Bohu – je to skrze jedinečný osobní vztah s Ježíšem, který jsme získali při křtu jako počátek našeho znovuzrození k novému životu. Kristus nás svým Slovem neustále vyzývá, abychom vkládali naději v něho a milovali ho „celým srdcem, celým rozumem a celou silou“ (Mk 12,33). Každé povolání – i při mnohosti různých cest – proto vyžaduje, abychom stále vycházeli ze sebe a

zaměřovali svůj život na Krista a na jeho evangelium. Ať už v manželství nebo v různých formách řeholního zasvěcení či v kněžském životě je třeba překonávat způsoby myšlení a konání, které nejsou v souladu s vůlí Boží. Je to „exodus, který nás vede na cestu uctívání Pána službou jemu v bratřích a v sestřích“ (*Projev k Mezinárodnímu sdružení generálních představených*, 8. května 2013). Všichni jsme tedy povoláni k tomu, abychom uctívali Krista ve svých srdcích (srov. *1 Petr* 3,15) a nechali se zasáhnout impulzem milosti obsažené v semeni Slova, které v nás má růst a proměňovat se v konkrétní službu bližnímu. Nesmíme mít strach; Bůh v každé životní fázi s láskou a s poznáním sleduje dílo, jež vyšlo z jeho rukou. Nikdy nás neopustí! Má na srdci uskutečnění svého plánu s námi a vždy má v úmyslu dosáhnout ho s naším souhlasem a s naší spoluprací.

3. I dnes Ježíš žije a kráčí s námi v každodenní životní realitě, aby se k nám všem přiblížil a počínaje těmi posledními nás uzdravoval z našich neduhů a nemocí. Obracím se teď na ty, kdo jsou ochotni začít naslouchat Kristovu hlasu, který zaznívá v církvi, aby poznali, jaké je jejich povolání. Vyzývám vás, abyste naslouchali Ježíšovi, následovali ho a nechali se vnitřně proměňovat jeho slovy, která „jsou duch a jsou život“ (*Jan* 6,62). Maria, Ježíšova i naše Matka, i nám opakuje: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (*Jan* 2,5). Bude pro vás dobře, když se s důvěrou vydáte na cestu ve společenství, která dokáže uvolňovat ve vás i okolo vás ty nejlepší síly. Povolání je plodem, který dozrává na dobře obdělávaném poli vzájemnou láskou, jež se v prostředí autentického života církve stává službou jednoho druhému. Žádné povolání se nerodí ze sebe a nežije pro sebe. Povolání pramení z Božího Srdce a vzchází v dobré půdě věřícího lidu a ve zkušenosti bratrské lásky. Neřekl snad Ježíš: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem“ (*Jan* 13,35)?

4. Drazí bratři a sestry, žít takovou „vysokou míru běžného křesťanského života“ (srov. Jan Pavel II., apoštol. list *Novo millennio ineunte*, 31) často znamená jít proti proudu a také se setkávat s překážkami mimo nás i v nás. Sám Ježíš nás upozorňuje, že dobré semeno Slova Božího je často uloupeno tím zlým, brání mu soužení, dusí ho starosti a vábení světa (srov. *Mt* 13,19-22). Všechny takové těžkosti by nás mohly odrazovat a vést nás k tomu, abychom se spokojili se zdánlivě pohodlnějšími cestami. Ale pravá radost povolání spočívá v tom, že věří a zakoušejí, jak on, Pán, je věrný, a že s ním můžeme kráčet, být učedníky a svědky Boží lásky a otevírat srdce velkým ideálům a velkým věcem. „My křesťané jsme nebyli Pánem vyvoleni pro nějaké nepatrné věcičky; jděte stále za ně k věcem velikým. Vsaďte život na velké ideály!“ (*Homilie při mši k břimovancům*, 28. dubna 2013). Vás biskupy, kněze, řeholníky, komunity a křesťanské rodiny vyzývám k tomu, abyste zaměřili pastorační povolání tímto směrem a doprovázeli mladé na cestách ke svatosti, které jsou osobní, „vyžadují opravdovou *pedagogiku svatosti*, schopnou přizpůsobit se životnímu stylu jednotlivých osob. Tato pedagogika musí spojit bohatství pozvání, adresované všem pokřtěným, s tradičními metodami osobní a skupinové pomoci i s novými formami, které nabízejí sdružení a hnutí uznaná církví“ (Jan Pavel II. apoštol. list *Novo millennio ineunte*, 31). Uzpůsobme své srdce, aby bylo „dobrou půdou“ pro

naslouchání, přijímání a prožívání Slova a tak aby přinášelo plody. Čím více se dokážeme sjednocovat s Ježíšem modlitbou, Písmem svatým, eucharistií, svátostmi slavenými a žitými v církvi a bratrstvím, tím více v nás poroste radost, že můžeme spolupracovat s Bohem na službě pro království pravdy a milosrdenství, spravedlnosti a pokoje. Žeň pak bude hojná, úměrná milosti, jakou jsme učenlivě dokázali přijmout. S tímto přáním a s prosbou, abyste se za mne modlili, ze srdce všem uděluji své apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu 15. ledna 2014

FRANTIŠEK